

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน พ่อได้มาที่นี้ในฐานะคนพาเรือเพื่อนำลูกๆ ผู้เป็นเรือทั้งหมดออกจากมหาสมุทรของยาพิษและพา
ลูกไปสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม เวลาลูกต้องไปจากฝั่งนี้สู่อีกฝั่งหนึ่ง

คำถาม: ขณะที่สังเกตการณ์บทบาทของแต่ละคน, เหตุใดลูกๆ จึงไม่สามารถประณามใครได้?

คำตอบ: เพราะลูกรู้ว่าละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้วตลอดไป นักแสดงแต่ละคนกำลังเล่นบทบาทของเขาเองภายในละคร ไม่มีใคร
สามารถถูกประณามจากสิ่งใดได้ หนทางของบัดดี้นี้ต้องผ่านไปอีกครั้งหนึ่ง นั่นไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้แม้เพียง
น้อยนิด

คำถาม: ความรู้ของทั้งวงจรได้หลอมรวมไว้ในสองคำใด?

คำตอบ: วันนี้และวันพรุ่งนี้ เมื่อวานนี้พวกเราเคยอยู่ในยุคทอง วันนี้พวกเราได้วนไปรอบวงจรของ 84 ชาติเกิด พวกเราได้ไปถึง
นรกและวันพรุ่งนี้พวกเราได้ไปสู่สวรรค์อีกครั้ง

โอมซานติ ลูกๆ กำลังนั่งเบื่องอยู่หน้า เมื่อลูกอยู่ที่ศูนย์สถานที่ใดที่ลูกมา ลูกไม่ได้คิดว่าลูกกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าบาบา, ผู้ที่สูง
เหนือสิ่งใดเป็นการส่วนตัว ท่านเป็นครูของเราและท่านก็พาเรือของเราข้ามฟากไปด้วยเช่นกัน ท่านก็เรียกว่าเป็นครูด้วยเช่นกัน
ที่นี้ลูกเข้าใจว่าลูกกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าท่านเป็นการส่วนตัว ท่านกำลังพาพวกเราออกจากมหาสมุทรของยาพิษนี้และกำลังพาพวก
เราไปสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม พ่อผู้พาพวกเราข้ามฟากกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าลูกเป็นการส่วนตัว เพียงดวงวิญญาณของพ่อชีวาเท่านั้นที่
เรียกว่าผู้สูงสุดและเป็นพระเจ้า, ผู้ที่สูงเหนือสิ่งใด ลูกๆ เข้าใจว่าเวลานี้ลูกกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าชีวาบาบา, พระเจ้า, ผู้สูงสุดเหนือ
สิ่งใด ท่านกำลังนั่งในผู้นี้ (ร่างของบราห์มา) ท่านพาพวกเราข้ามฟาก อย่างแน่นอนที่ท่านต้องการพาหนะเช่นกัน ไม่เช่นนั้นแล้วท่านจะ
สามารถให้ศรีมัทแก่ลูกได้อย่างไร? เวลาลูกๆ มีศรัทธาว่าบาบาคือพ่อ, ครูของลูกและเป็นผู้เดียวที่พาพวกเราข้ามฟาก เวลานั้นพวกเรา
ดวงวิญญาณกำลังจะกลับไปสู่บ้านของเรา, ดินแดนแห่งความสงบ บาบากำลังชี้หนทางแก่พวกเรา นั่นมีความแตกต่างเหมือนกับ
กลางวันและกลางคืนระหว่างการเดินทางที่นั่น, ที่ศูนย์และการนั่งที่นี้, เป็นการส่วนตัวเบื่องหน้าบาบา ที่นั่นลูกจะไม่ได้คิดว่าลูกกำลังนั่งอยู่
เบื่องหน้าบาบาเป็นการส่วนตัว เวลานั้นที่นี้ลูกมีความรู้สึกว่าการกำลังทำความเพียรพยายาม ผู้เดียวที่กำลังตั้งใจลูกให้ทำความเพียร
พยายามก็จะพึงพอใจ เวลานั้นพวกเรากำลังจะกลับมาบริสุทธิและกำลังจะกลับบ้าน นักแสดงในละครก็เข้าใจว่าเมื่อไรที่การละเล่น
ได้จบลง เวลานั้นพ่อได้มาเพื่อพาพวกเราดวงวิญญาณกลับไป ท่านอธิบายด้วยเช่นกันว่าลูกจะสามารถกลับบ้านได้อย่างไร ท่านคือ
พ่อและเป็นคนพาเรือด้วยเช่นกันผู้ที่พาเรือข้ามฟาก แม้ว่าผู้คนเหล่านั้นร้องเพลงนี้, พวกเขาที่ไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาพูดถึง เมื่อ
พวกเขาพูดคำว่า “เรือ” ท่านจะนำร่างกายไปหรือ? เวลานั้นลูกเข้าใจว่าท่านพาพวกเราดวงวิญญาณข้ามฟาก ดวงวิญญาณพร้อม
กับร่างกายนี้ในเวลานี้กำลังอยู่ในโรงค้าประเวณี, ในแม่น้ำของยาพิษ ดั่งเดิมแล้วพวกเราเคยเป็นผู้อาศัยของดินแดนแห่งความสงบ
พวกเราได้พบพ่อผู้ที่จะพาพวกเราข้ามฟากแล้ว นั่นคือพาพวกเรากลับบ้าน นั่นเคยเป็นอาณาจักรของลูก และแล้วมายา, ราวีณก็ได้
ขโมยสิ่งนั้นไป อย่างแน่นอนที่อาณาจักรนั้นต้องถูกเรียกครองสิทธิ์คืนมา พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดพูดว่า: ลูกๆ เวลานั้นให้จดจำบ้านของลูก
ลูกต้องไปที่นั่นและแล้วกลับมาสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม ที่นี้เป็นมหาสมุทรของยาพิษ และที่นั่นคือมหาสมุทรของน้ำนม โลกที่ไม่มี
ตัวตนคือมหาสมุทรแห่งความสงบ ที่นั่นมีสามดินแดน นี่คือนดินแดนของความทุกข์ พ่ออธิบาย: ลูกๆ ที่สุดแสนหวาน, ให้คิดว
ตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ ใครกำลังบอกสิ่งนี้แก่ลูกและท่านกำลังบอกลูกผ่านใคร? ตลอดทั้งวันท่านเฝ้าแต่พูดกับลูก:
ลูกๆ ที่แสนหวาน, ลูกๆ ที่แสนหวาน! เวลานั้นดวงวิญญาณไม่บริสุทธิและพวกเขาได้รับร่างกายตามนั้น เวลานั้นลูกเข้าใจว่าลูกเคยเป็น
เครื่องประดับที่ทำจากทองแท้ และหลังจากที่อัลลอยได้ไปปะปนในลูก ลูกก็ได้กลายเป็นทองปลอม ในเวลานี้ความหลอกลวงจะ
สามารถถูกขจัดออกไปได้อย่างไร? สิ่งนี้เรียกว่าเตาอบของการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง สิ่งนั้นได้กลายเป็นทองแท้ได้
ในไฟ พ่ออธิบายแก่ลูกซ้ำแล้วซ้ำเล่า: พ่อให้คำอธิบายแก่ลูกที่พ่อเคยให้ลูกทุกๆ วงจร บทบาทของพ่อคือการมาหลังจาก 5000 ปี
และบอกลูก: ลูกๆ ให้กลับมาบริสุทธิ! ลูกดวงวิญญาณเคยบริสุทธิในยุคทอง ดวงวิญญาณคงอยู่อย่างบริสุทธิในดินแดนแห่ง
ความสงบ ที่นั่นคือบ้านของเรา นั่นคือบ้านที่แสนหวาน ผู้คนเพียรพยายามอย่างหนักมากเพื่อจะไปที่นั่น พ่ออธิบาย: ในเวลานี้ทุก
คนต้องกลับไปและแล้วพวกเขาต้องกลับมาที่นี้เพื่อเล่นบทบาทของเขา ลูกๆ ได้เข้าใจแล้วว่าเมื่อลูกไม่มีความสุข ลูกก็พูดว่า: โอ
พระเจ้า, เรียกพวกเราไปหาท่านเถิด! เหตุใดท่านจึงทิ้งพวกเราไว้ที่นี้ในความทุกข์? ลูกรู้ว่าพ่ออาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุด และ
ดังนั้นลูกพูดว่า: โอพระเจ้า เรียกพวกเราไปสู่อาณาเขตสูงสุดเถิด! ลูกจะไม่พูดเช่นนี้ในยุคทอง ที่นั่นไม่มีสิ่งใดเลยนอกจาก
ความสุข ที่นี้มีความทุกข์ประเภทต่างๆ มากมายและเหตุนี้เองผู้คนจึงเรียกหา: โอ พระเจ้า! ดวงวิญญาณมีการจดจำระลึกถึง แต่
พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าเลย เวลานั้นลูกๆ ได้รับคำแนะนำของพ่อแล้ว พ่ออาศัยในอาณาเขตสูงสุด ผู้คนก็เคยจดจำบ้าน พวกเขาจะไม่

เคยพูดว่า: เรียกพวกเราไปสู่อาณาจักร พวกเขาจะไม่เคยร้องขออาณาจักร พ่อแม่อาศัยอยู่ในอาณาจักร ท่านอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งความสงบเท่านั้น ทุกคนร้องขอความสงบ อย่างแน่นอนที่จะมีความสงบกับพระเจ้าในอาณาจักรสูงสุด นั่นก็เรียกว่าเป็นดินแดนแห่งการหลุดพ้นด้วยเช่นกัน นั่นคือสถานที่อาศัยของดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณมาจากที่นั่น ยุคทองไม่เรียกว่าเป็นบ้าน นั่นคืออาณาจักร เวลานั้นลูกได้มาที่นี้จากสถานที่ต่างๆ มากมาย ลูกได้มาและกำลังนั่งที่นี้เป็นการส่วนตัว พ่อพูดกับลูกด้วยการพูดว่า “ลูกๆ ลูก!” ในฐานะพ่อ, ท่านเรียกลูกว่า “ลูกๆ ลูกๆ” และในฐานะครู, ท่านก็อธิบายให้ลูกถึงความลับของตอนเริ่ม, ตอนกลางและตอนจบของโลก ท่านอธิบายให้ลูกถึงประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้อ้างอิงไว้ในคัมภีร์ใด ลูกๆ รู้ว่าโลกที่ไม่มีตัวตนคือบ้านของลูกดวงวิญญาณ อาณาเขตที่ละเอียดอ่อนคือประเด็นของเทพนิมิต อย่างไรก็ตามยุคทอง, เงิน, ทองแดงและเหล็กก็เกิดขึ้นที่นี้เท่านั้น เป็นที่นี้ที่ลูกเล่นบทบาท ไม่มีการเล่นบทบาทใดๆ ในอาณาจักรที่ละเอียดอ่อน นั่นเป็นเพียงเรื่องของนิมิต ลูกควรที่จะมีวันนี้และวันพรุ่งนี้อยู่ในสติปัญญาของลูกอย่างชัดเจนอย่างยิ่ง เมื่อวานนี้, พวกเราเคยอยู่ในยุคทองและจากการที่ใช้ 84 ชาติเกิด, ในวันนี้พวกเราได้เข้ามาสู่นรก ลูกเรียกพ่อเข้ามาสู่นรก ในยุคทอง, ที่นี้มีความสุขอย่างล้นเหลือและดังนั้นจึงไม่มีใครเรียกหาท่านที่นั่น ที่นี้ลูกอยู่ในร่างกายและเหตุนี้เองลูกจึงสามารถที่จะพูดกับท่าน พ่อพูดว่า: พ่อเป็นเจนิจันฮาเช่นกัน (ผู้เดียวที่ล่วงรู้ทุกสิ่ง) พ่อรู้ถึงตอนเริ่ม, ตอนกลางและตอนจบของโลก แต่พ่อจะสามารถถ่ายทอดสิ่งนั้นแก่ลูกได้อย่างไร? นี่คืองานที่ต้องคิด เหตุนี้เองจึงมีการเขียนว่าพ่อได้นำพาหนะมาใช้ ท่านพูดว่า: ชาติเกิดของพ่อไม่เหมือนของลูก พ่อได้เข้ามาในผู้นี้ ท่านได้ให้คำแนะนำของพาหนะแก่ลูกด้วยเช่นกัน ดวงวิญญาณนี้ได้กลับมาหาโมประธานขณะที่ได้นำรูปและนามมาใช้ ในเวลานี้ทั้งหมดคือลูกกำพร้า เนื่องจากพวกเขาไม่รู้จักพ่อ พวกเขาจึงเป็นลูกกำพร้า เมื่อลูกๆ ปรบรากับกันและกัน ก็มีคำกล่าวว่า: เด็กผู้หญิงและเด็กชาย, เหตุใดลูกจึงรบรากับกันและกันเล่า? พ่อพูดว่า: ทุกคนได้ลืมพ่อไปแล้ว เป็นดวงวิญญาณที่พูดว่า: เด็กหญิงเด็กชาย, พ่อทางร่างพูดเช่นนี้และพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดพูดเช่นกันว่า: ลูกกำพร้า, เหตุใดสภาพของลูกจึงได้กลายเป็นเช่นนี้เล่า? ลูกไม่ได้กลายเป็นของใครเลยหรือ? ลูกพูดถึงพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัด, ผู้ที่ทำให้ลูกกลายเป็นนายแห่งสวรรค์ ผู้เดียวที่ลูกเคยร้องเรียกมาถึงครั้งหนึ่งของวงจร ที่ท่านอยู่ในก่อนกรวดก่อนหิน! เวลานั้นพ่อนั่งที่นี้เป็นการส่วนตัวและอธิบายแก่ลูก เวลานั้นลูกๆ เข้าใจว่าลูกได้มาหาบาบา บาบานี้คือผู้เดียวที่สอนพวกเราและพาเรือของพวกเราข้ามฟาก เพราะเรือนี้ได้เก่าอย่างยิ่ง ผู้คนพูดว่า: ให้พาเรือนั้นข้ามฟากเกิดและให้เรือใหม่แก่เรา เรือเก่านั้นอันตราย เรือเก่านั้นอาจพังทลายในระหว่างทางหรือเกิดอุบัติเหตุ ดังนั้นลูกพูดว่าเรือของลูกนั้นเก่าและลูกร้องขอเรือใหม่ สิ่งนั้น(ร่าง)ก็เรียกว่าเครื่องแต่งกายหรือเรือ ลูกๆ พูดว่า: บาบา, เราต้องการเครื่องแต่งกายเช่นนั้น (เหมือนของลักษมีและนารายณ์) พ่อพูดว่า: ลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ลูกต้องการจะกลายเป็นชาวสวรรค์ไหม? ทุกๆ 5000 ปี, เสื้อผ้าของลูกเหล่านี้ได้กลับมาเก่าและพ่อก็ได้ให้ชุดใหม่แก่ลูก นี่คือนเครื่องแต่งกายที่เป็นเช่นปีศาจ ดวงวิญญาณก็เป็นเช่นปีศาจด้วยเช่นกัน เมื่อผู้คนยากจน, พวกเขาก็สวมใส่เสื้อผ้าราคาถูก หากพวกเขาร่ำรวย, พวกเขาก็สวมใส่เสื้อผ้าที่ราคาแพงอย่างยิ่ง ลูกรู้ถึงสิ่งเหล่านี้ในเวลานี้ ที่นี้ลูกขาซึ่งจากการรู้ว่าลูกกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าใคร เมื่อลูกกำลังนั่งที่นี้ที่ศูนย์ของลูก ลูกไม่มีความรู้สึกนี้ ที่นี้เมื่อลูกรับฟังพ่อเป็นการส่วนตัว ลูกๆ รู้สึกเป็นสุข เพราะพ่อกำลังอธิบายแก่ลูกโดยตรง เมื่อใครบางคนอธิบายแก่ลูกที่นั่น โยคะของสติปัญญาของลูกก็รุ่มร้อนไปอย่างต่อเนื่อง มีคำกล่าวว่า: ผู้คนติดกับในธุรกิจทางโลก พวกเขาไม่มีเวลาเลย พ่อกำลังอธิบายแก่ลูก ลูกเองก็เข้าใจว่าบาบากำลังอธิบายแก่ลูกด้วยปากนี้ มีค่ายก่งของปากนี้อย่างมาก ผู้คนรุ่มร้อนจากที่ไกลมากเพื่อมาดื่มน้ำทิพย์จากเกามุกข์ พวกเขามาด้วยความยากลำบากอย่างยิ่ง ผู้คนไม่เข้าใจแม้แต่ว่าเกามุกข์คืออะไร ผู้คนที่รู้คิดหลายหลายคนก็ไปที่นั่น แต่นั่นมีประโยชน์อะไรเล่า? เวลาที่สูญเสียไปมากยิ่งขึ้น บาบาสอนว่า: ลูกเห็นอะไรในขณะพระอาทิตย์ตกดินหรือ? ไม่มีคุณประโยชน์ใดๆ ในสิ่งนั้น มีคุณประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียน การศึกษาเล่าเรียนในกิตะ ไม่ได้มีการอ้างอิงหะฐะโยคะในกิตะ มีเพียงราชาโยคะเท่านั้นที่อ้างอิงไว้ในกิตะ ลูกมาที่นี้เพื่อประกาศสิทธิ์ในอาณาจักร ลูกรู้ว่ามีกรรมบราและการทะเลาะเบาะแว้งมากมายเพียงไรในโลกที่เป็นเช่นปีศาจนี้ บาบากำลังชำระล้างพวกเราให้บริสุทธิ์ด้วยพลังโยคะ และกำลังทำให้พวกเรากลายเป็นนายของโลก ผู้คนก็ได้แสดงจำวแห่งเทวีพร้อมกับอาวุธ ฯลฯ แต่ในความเป็นจริงไม่มีเรื่องของอาวุธในสิ่งนี้ จงมองดูว่าพวกเขาได้ทำสัญลักษณ์ของกาลิว่าหน้ากลัวเพียงไร! พวกเขาได้ทำสัญลักษณ์เหล่านั้นจากจินตนาการของพวกเขาเอง จะไม่มีเทวีที่มี 4 หรือ 8 มือเช่นนั้น ทั้งหมดนั้นคือหนทางของบักดี ดังนั้นพ่ออธิบาย: นี่คือการละเล่นที่ไม่มีชีวิตจำกัด ไม่มีเรื่องของการประณามใครในสิ่งนี้ ละครที่คงอยู่ตลอดไปนั้นถูกกำหนดไว้แล้ว นั้นจะไม่สามารถมีความแตกต่างใดๆ ได้ พ่ออธิบายสิ่งใดที่เรียกว่าความรู้และอะไรที่เรียกว่าบักดี ลูกยังคงต้องผ่านหนทางของบักดี ขณะที่กำลังวนไปรอบวงจรของ 84 ชาติเกิดในวิธีนี้ ลูกก็ลงมา นี่คือนละครที่ได้มีการสร้างขึ้นที่คงอยู่ตลอดไปที่ดีมากซึ่งพ่ออธิบายแก่ลูก ด้วยการเข้าใจความลับของละครนี้ ลูกก็ได้

กลายเป็นนายของโลก นี่เป็นความมหัศจรรย์! บัคตีได้ดำเนินไปอย่างไรและความรู้ได้ดำเนินไปอย่างไร ทั้งหมดนั้นถูกกำหนดไว้แล้วในละคร นั้นจะไม่สามารถมีการเปลี่ยนแปลงใดๆได้ พวกเขาพูดว่าผู้หนึ่งผู้หนึ่งหลอมรวมไปในธาตุบราห์ม, หรือหลอมรวมไปกับธาตุแสงและนี่คือโลกของความคิด ผู้คนเฝ้าแต่พูดในสิ่งที่เขาไปอยู่ในจิตใจของพวกเขา ละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว ผู้คนที่ไปดูภาพยนตร์ ลูกจะเรียกสิ่งนั้นว่าเป็นการเล่นของความคิดไหม? พ่อที่นั่งและอธิบาย: ลูกๆ การละเล่นนี้ไม่มีขีดจำกัดและสิ่งเหล่านั้นจะช้าร้อยเหมือนเดิมทุกประการ เพียงพ่อเท่านั้นที่มาและให้ความรู้เพราะท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้ ท่านคือเมล็ดของต้นไม้โลกมนุษย์ ท่านมีชีวิต ท่านมีความรู้ทั้งหมด ผู้คนก็ได้แสดงระยะเวลาหลายแสนปี พ่อพูดว่า: ระยะเวลาไม่สามารถจะยาวนานเช่นนั้น หากภาพยนตร์มีความยาวหลายแสนปี ภาพยนตร์นั้นก็จะมีอยู่ในสติปัญญาของใคร ลูกพูดถึงทุกสิ่ง ลูกจะสามารถพูดถึงบางสิ่งที่ยาวนานหลายแสนปีได้อย่างไร? ดังนั้นทั้งหมดนั้นคือหนทางของบัคตี ลูกเป็นผู้ที่เล่นบทบาทในหนทางของบัคตี หลังจากที่มีประสบการณ์ของความทุกข์ในวิธีนั้น ทุกคนก็ได้ไปถึงจุดจบ ต้นไม้ไปถึงสภาพของการเสื่อมโทรมถึงที่สุดเวลานี้ลูกต้องกลับไปสู่ที่นั่น ทำให้ตนเองเบาสบาย ผู้นี้ก็ทำให้ตนเองเบาด้วย พันธะทั้งหมดก็จะขาดตอนลง มิเช่นนั้นลูกก็จะจดจำลูกๆ ของลูก, ทรัพย์สมบัติ, โรงงาน, ลูกค้า, ราชและทรัพย์สินต่างๆของพวกเขา หากลูกจากธุรกิจของลูกไปแล้ว เหตุใดลูกจึงจดจำสิ่งเหล่านั้นเล่า? ที่นี้ลูกต้องลืมทุกสิ่งทั้งหมด ให้ลืมทุกสิ่งทั้งหมดและจดจำบ้านและอาณาจักรของลูก ให้จดจำดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข และแล้วพวกเราต้องลงมาที่นี้จากดินแดนแห่งความสงบ พ่อพูดว่า: ให้จดจำพ่อ สิ่งนี้เรียกว่าไฟโยคะ นี่คือการโยคะ ลูกคือราชา ผู้บริสุทธ์นั้นเรียกว่าเป็นราชา ลูกต้องกลับมาบริสุทธ์เพื่อที่จะได้มาซึ่งอาณาจักร พ่อเองได้บอกสัจจะทั้งหมดแก่ลูก ลูกเข้าใจด้วยเช่นกันว่านี่คือการละเล่น นักแสดงทั้งหมดต้องอยู่ที่นี้อย่างแน่นอน และแล้วพ่อก็จะพาทุกคนกลับไป นี่คือขบวนเจ้าสาวของพระเจ้า พ่อและลูกๆอาศัยอยู่ที่นั่น และแล้วลูกๆก็ลงมาที่นี้เพื่อเล่นบทบาทของตน พ่ออาศัยอยู่ที่นั่นเสมอ ผู้คนจดจำพ่อในเวลาของความทุกข์เท่านั้น พ่อจะทำอะไรที่นั่น(ในยุคทอง)? พ่อได้ส่งลูกๆไปสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข ดังนั้นอะไรอื่นอีกเล่าที่ต้องการ? เมื่อลูกอยู่ในดินแดนแห่งความสุข ดวงวิญญาณที่เหลือทั้งหมดก็อยู่ในดินแดนแห่งความสงบ และแล้วพวกเขาก็เฝ้าแต่ลงมาตามลำดับกันไป ในเวลานี้การละเล่นได้มาถึงจุดจบ พ่อพูดว่า: ลูกๆในเวลานี้อย่าได้อยู่อย่างไม่มีมัตระวัง อย่างแน่นอนที่ลูกต้องกลับมาบริสุทธ์ พ่อพูดว่า: บทบาทนี้ได้มีการเล่นตามละครเดียวกัน ตามละคร, พ่อมาเพื่อลูกทุกๆ วงจร เวลานี้ลูกๆต้องไปสู่โลกใหม่ อัจชะ ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง ด้วยความรัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพตาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เวลานี้ต้นไม้ได้กลับมาเก่าและผูกพัน เวลานี้ดวงวิญญาณต้องกลับบ้าน ดังนั้นปลดปล่อยตนเองจากพันธะทั้งหมดและทำให้ตนเองเบาสบาย ให้จัดทุกสิ่งที่อยู่ที่นี่ออกไปจากสติปัญญาของลูก
2. ขณะที่มัลครที่คงอยู่ตลอดไปไว้ในสติปัญญาของลูก อย่าได้ประณามนักแสดงผู้ใด ให้เข้าใจความลับของละครและกลายเป็นนายของโลก

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงผู้รับใช้ขณะละวางจากแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวใด ๆ และมีความรักในความสัมพันธ์งานรับใช้ใด ๆ ที่ลูกทำถ้ารับกวนตนเองหรือผู้อื่นนั้นก็ไม่ใช่งานรับใช้, แต่เป็นความเห็นแก่ตัว เมื่อมีประเภทของแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวใด ๆ นั้นจะมีการขึ้นลง เมื่อแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวของตัวลูกเองหรือแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวของคนอื่นที่ไม่ได้ถูกเติมเต็ม, และแล้วนั้นจะมีความปั่นป่วนในงานรับใช้ ดังนั้นให้รับใช้ขณะที่ละวางจากแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวใด ๆ และมีความรักในทุกความสัมพันธ์และลูกจะกล่าวได้ว่าเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริง ให้ทำงานรับใช้ด้วยความจริงใจและกระตือรือร้นอย่างมาก แต่ภาระของงานรับใช้ไม่ควรทำให้สภาพของลูกขึ้นลง ให้ใส่ใจต่อสิ่งนี้

คติพจน์: ด้วยความบริสุทธิ์และบรรยากาศที่สูงส่งของลูก จะเปลี่ยนฉากที่เป็นลบไปสู่ฉากที่เป็นบวก

*** โอม ซานติ ***